

NAISTEN KYMPPI

Kaksikymmentä tuhatta sporttista, reipasta kaunotarta juoksemassa minua kohti! Säpsähdin ilosta huomattessani sattumalta joutuneeni naisten kympin uudelle reitille Finlandia-talon puistoon. Mitä näinkään: sadoittain masentuneen, alistetun, kärsivän näköisiä naisia, kaikenikäisiä, laihoja ja lihavia, jotkut voipuneesti huutaen iskulausetta: ”Verot ja ruikutus roskikseen, me juoksemme Suomea huomiseen” tai ”Katsoa saa muttei koskettaa, meitä mimmejä nyt kun juoksettaa”. Kaikki yhtä apeita ja neuvottoman näköisiä. Ehkäpä itsestään tietoiset sporttikaunottaret olivat jo menneet, ennen kuin satuin paikalle, ehkä he eivät edes osallistuneet, en tiedä. Yhden sentään joukosta havaitsin, hieman parempiin tamineisiin pukeutuneen meikatun naisen, jonka aviomies vinkkasi jonosta lasilliselle samppanjaa, yhdessä lasten kanssa.

Hämentävä näky. Pitääkö keskiluokan miesten päästä tähänkin naisten juttuun päällepälmäriksi samppanjatarjoiluineen? Mikä mielenosoitus on menossa, kun tunnukset ovat absurdeja tai puuttuvat kokonaan ja osallistuminen vielä maksaa? Mitä naisia nämä ovat, joiden rinta pahkuu intoa ja ylpeyttä julkisesta suorituksesta hyvän asian puolesta, mutta joiden nujertunut ilme kertoo pikemminkin nöyryytyksestä, pelosta ja epävarmuudesta?

Me elämme keskellä sukupuolten sotaa, ajattelin, ja tämä on toisen osapuolen mielenosoitus. Onhan naisten mielenosoituksia ennenkin ollut: rauhanmarssit. Enemmistöhän

niissä oli naisia, mikäli oikein muistan, lapset tietysti mukana mutta ei samppanjaa. Silloin oli kyltit ja tunnukset: aseriisunta, varustelutuhlauksen lopettaminen, tasa-arvo, oikeudenmukaisuus. Kyllä silloinkin mieli uhkui ylpeydestä, kun hyvän asian puolesta yhdessä marssittiin ja huudettiin iskulauseita. Mutta mikä tämän marssin hyvä asia oli: oma ruumis, joka juoksemalla saattaa elää vähän useampaan huomiseen vähän paremmassa kunnossa. Katsoa saa ja täytyykin: nyt mimmit juoksee ihan itse, mitä nyt muutamat miehet samppanjalla osallistuvat nautintoon. Mielenosoituksen simulaatio, samanlainen kuin bombaajien tagit ”crick is crack is ME”, kuten eräs tunnettu nuorisotutkija on sanonut. Pelkkää näyttämistä ja fiilistä.

Aiheita ei naisten mielenosoitukselta puuttuisi. Julkisten palvelujen heikentäminen, työttömyys, lapsiperheiden tuen heikennykset, elinkeinotuet ja niitä vastaavat sosiaaliturvan heikennykset, koulutusjärjestelmän kasvava eriarvoisuus. Kaikki nämä koskettavat naisia epäedullisemmin kuin miehiä. Julkiset palvelut ovat naisten aloja ja naiset ovat myös käyttäjinä niitä lähempänä kuin miehet (lastenhoito, koulu, vanhusten hoito, lasten terveys, julkinen liikenne). Naiset ovat palkkatyössä miehiä epäedullisemmassa asemassa ja heidän mahdollisuutensa hyötyä pääomatuloja suosivasta verotuksesta ovat miehiä huonommat. Kaikki sosiaaliturvan heikennykset ja tuloerojen kasvattamiset heikentävät naisten asemaa. Puhumattakaan nyt

siitä röyhkeydestä, jolla naisia nöyrytetään seksibisneksessä ja muutenkin taistelussa julkisesta tilasta. Helsingin raastuvanoikeus jakelee edelleen tuomioita miesten kapakassa hakkaamille naisille!

Siinä se Rehn-ilmiö nyt marssii, ajattelin nujerrettuja ilmeitä katsellessani. Naiseutta kyllä, julkisesti ja tervehenkisesti, mutta ilman sisältöä, kohtaloon alistuen. Onhan se ymmärrettävää, että eliittinaiset olivat raivoissaan, kun osa ei samastunutkaan pelkkään naiseuteen vaan teki poliittisen valinnan. Naisvalta on Suomessa tällä hetkellä nimenomaan suurten pienipalkkaisten naisjoukkojen ”valtaa”, jos nyt niin voi sanoa siitä, että meillä on kokopäiväisessä palkkatyössä enemmän naisia kuin missään muussa länsimaassa. Virkakoneiston yläaskelmilla ja liikkeenjohdossa naisten suhteellinen osuus sen sijaan on poikkeuksellisen pieni, vaikka taas meillä on naiskansanedustajien ja -kunnanvaltuutettujen osuus suhteellisen suuri. Myös eliittinaisilla on siis syytä raivoon, mutta Naisten Kymppillä he voivat siemailla tyytyväisenä samppanjaansa. Naisellisen minuuden näyttäminen vahvistaa itsetuntoista uhoa, ja sitähan sukupuolten sodassa tarvitaan. Niin kauan kuin pienipalkkaiset alistetut naiset jaksavat juosta pelkän naisellisen itsetunnon

kohottamiseksi mutta ilman tunnuksia, kaikki on hyvin.

On tuhoisaa kuvitella, että sukupuolijärjestelmässä olisi kysymys vain arvoista ja arvoista voi olla monta mieltä. Sukupuolten rooli- ja työnjaon selkeyttäminen ”perinteisen” mallin mukaan voisi olla hyväkin: modernit aatteetahan aiheuttivat vain sekaannusta.

Sukupuolten välisen kuilun syvenemisestä kärsivät kaikki, naiset, miehet ja lapset myös. Naisten kosto on julma. Jos naisen paikka on taas kotona, miehen sitten ei ole. Avioerolasten huoltajuuskysymyksistä päättävät sosiaalivirastojen perheasiaintoimistot, Helsingissä 62 työntekijää. Kaksi heistä on miehiä ja määrätty hoitamaan lähinnä elatusmaksujen perimistä. Tämä virasto lähtee siitä, että ”äiti on lapselle tärkeämpi kuin isä” ja että ”lapsella voi olla vain yksi koti”. Perinteisiä arvoja kannattavien eliittimiesten olisi syytä pysähtyä miettimään ajatustaan perille asti.

Naisten asema on kuin ympäristöongelma tai äärimmäinen köyhyys. Vaikka sen heikkeneminen ei koske kaikkia, se pilaa kaikkien ilmapiirin. Kosto synnyttää vastakoston, häpäisy epäluulon, epäluulo syytöksen. Simuloitu hölkkäitsetunto ei taida riittää; pitää nostaa katse suoraan silmiin. Miesten sekä naisten.